

בסיעתא דשמיא

הנגון שהעיר את התורה!

הסוד הגדול של ברוריה לזכרון ואהבת השם

(על פי תלמוד בבלי, מסכת עירובין דף נ"ג עמוד ב')

קול שעולה ישר לשמים!

ילדים, אם תעצמו עינים בבית מדרש של בקר, תשמעו קול אדיר!
מאות ילדים ואנשים לומדים את תורת השם בשמחה.
הקולות שלהם הופכים לשירה מתוקה שמשמחת את בורא עולם.

הַתְּלָמִיד שְׁאַהֲבָה אֶת הַשֵּׁם בְּשִׁקּוּט

בְּיִשְׁיבָה הַגְּדוּלָּה שֶׁל רַבִּי מֵאִיר
בְּעַל הַנֶּסֶס, יָיִשָׁב תְּלָמִיד צָעִיר
הָאוֹהֵב אֶת הַשֵּׁם.

נִקְרָא לוֹ אֶלְעָזָר. אֶלְעָזָר רָצָה
מְאוֹד לְהַבִּין אֶת הַתּוֹרָה!

הוּא יָשָׁב מוֹל סֵפֶר הַקֵּלֶף וְקָרָא
– אָבֵל בְּשִׁקּוּט מַחְלָט...
מִמֶּנּוּ לֹא קוֹל.

הַסֵּפֶר הוּא לֹא עֵתוֹן!

אַלְעָזָר חָשַׁב שְׁאֵפְשָׁר לְלַמֵּד תּוֹרָה כְּמוֹ שְׁקוֹרָאִים סִיפּוֹר לְפָנָי הַשָּׁנָה.
רַק הָעֵינָיִם שְׁלוֹ זָזוּ, וְלִפְעָמִים הַשְׁפָּתַיִם בְּקוֹשֵׁי זָזוּ. בְּלִחְיֹשָׁה חִלְשָׁה.
אַבֵּל הַתּוֹרָה הִקְדוּשָׁה הִיא חַיִּים. קִנְשָׁה מְאֹד לְחַבֵּר אוֹתָהּ לֵיל בְּשָׁקֵט.

אוי! שׁוּב שְׂכַחְתִּי...

מִשֶּׁהוּ עָצוּב וּמִתְסַכֵּל קָרָה לְאַלְעָזָר.

הוּא לָמַד דָּף אֶחָד, הֵבִין אֶת הַחֲכָמָה הָאֲלוּקִית – וְעָבַר לַדָּף הַבָּא.
אָבֵל פְּתָאוּם... הַכֹּל כְּמוֹ נִמְחָק! מָה שֶׁלָּמַד בַּדָּף הָרִאשׁוֹן פָּרַח וְנִפְעַלָם.

תרדמת השקט הכבד

מרוב שהיה בשקט, העינים שלו נהיו כבדות ועיפות.
הוא פהק פהוק גדול, קול של יאוש יצא מפיו.
הוא רצה מאד לשמח את השם בלמוד, אבל פשוט חש שהוא נרדם.

ההערה של ברוך צדקני

באותה עת עברה בפתח ברוך, אשת רבי מאיר.
אשה ענקית בתורה, שלא יכלה לראות תלמיד של השם מתיאש!
היא דפקה דפיקה קלה (בטשה בו), העירה אותו באהבה ואמרה: קום בני!

טווק!

ערוכה בכל ושמורה

סוד הזיכרון:

אמרה לו: זה הסוד כדי לזכור את תורת השם!
כדי שהיא תהיה "שמורה" בלב שלך, היא חייבת להיות "ערוכה בכל"!

מה זה אומר "ערוכה בכל"?

השם ברא לנו רמ"ח (248) איברים! אם שותפים כלם יחד:
העינים רואות, הפה מדבר בקול, האזנים שומעות, והגוף מתנענע...
רק אז התורה מתחברת ישר ללב! אם תלמד רק בעינים - היא תעלם.

משהו חדש נדלק בלב!

המלים הקדושות חדרו
כמו חץ של אור ישר ללבו
של אלעזר.

הוא הבין הכל! תורה היא דבר
אלוקי – צריך לחבוק אותה
אותה עם כל הגוף.

הוא זקף את גבו, לקח נשימה
ארזכה, ופתח את הפה...

שִׁירַת הַתּוֹרָה בּוֹקֶעֶת!

הוא התחיל לשוֹרֵר: "אִמֵּר רַבִּי מֵאִיר... מֵאִי קָא מִשְׁמַע לָן?!"
הַקּוֹל שֶׁלוֹ כָּבֵד הִדָּהַד בַּחֲדָר! הוּא הִזִּיז אֶת יָדָיו, הַקּוֹל עָלָה וַיֵּרֵד
בְּשִׁירָה מְתוֹקָה.
פְּתָאוּם נֶעְלָמָה כָּל הָעֵינִיפוֹת! הָעֵינַיִם נִצְצוּ, וְהַשְׁמָחָה מְלָאָה אֶת הַחֲדָר.

זיכרון לנצח מתוך הודיה

אלעזר המשיך לקרא דף אחר
דף. וראו איזה פלא!

הוא לא שכח כלום!
המלים ממש נחרטו
נחרטו בתוך לבו לנצח.

הוא חבק את ספר התורה
והודה לשם מכל הלב על
העצה החכמה של ברוריה.

הסוד כלפי התורה האלקית!

השקט המרדים

- למוד בעינים בלבד:
- מביא לעיפות ויאוש.
 - חוסר רכוז.
 - התורה מתעופפת ונשכחת.

הנגון המאיר

- למוד "ערוכה בכל" (בקול):
- מביא לשמחה וכח.
 - מעורר את הנשמה.
 - מחבר לשם ונשמר בלב!
- שזת

וְמָה אֶתְכֶם, יְלָדִים צַדִּיקִים?

לְפַעֲמִים, בְּבֵית הַכְּנֶסֶת אוֹ
בַּכּוֹתֶה, אֲנַחְנוּ עֵיפִים
וּמַמְלָלִים בְּשָׁקֵט...

וּפְתָאוֹם חוֹשְׁבִים עַל
הַמְשָׁחָק בַּחוּץ. קִנְיָה כָּכָה
קִנְיָה כָּכָה לְהִיּוֹת קְרוֹבִים
קְרוֹבִים לַיֵּשׁ, נָכוֹן?

מָחָר בּבֶּקֶר – הָעִירוּ אֶת הַתּוֹרָה!

יְלָדִים צְדִיקִים, כְּשֶׁאַתֶּם עֵיפִים מֹל הַסִּידוֹר אוֹ הַחֲמֹשׁ, אַל תִּהְיוּ בְּשֶׁקֶט!

תִּקְרְאוּ בְּקוֹל! תִּזְיְזוּ אֶת הַשְּׁפָתִים! תִּשְׁירוּ לִשְׁם מְכַל הַלֵּב!

תִּרְאוּ אֵיךְ פִּתְאוֹם כָּל הַגּוֹף שֶׁלְכֶם יִתְמַלֵּא בְּכַח וְאַהֲבַת הַשֵּׁם עֲצוּמָה!